

Távolságmérés Nagy Sándor korában

Már az ókori uralkodók is igyekeztek birodalmuk földrajzi, gazdasági adottságairól, valamint az egyes települések, városok közötti távolságokról pontos információkat kapni. Ennek ismeretében hatékonyabban tudták országukat kormányozni (előre lehetett tervezni, hogy a hírek, illetve a törvények, rendeletek milyen gyorsan jutnak el a lakossághoz). Ez különösen nagy jelentőséget kapott az olyan hatalmas birodalmak esetében, mint amilyen Nagy Sándoré is volt. Sándor már a Perzsia elleni hadjáratára is vitt magával út- és földmérőket.

A távolságmérés a következőképpen nézhetett ki: A hadsereg után úgynevezett lépésszámlálók haladtak - mindig kettesével -, akik zsinórokat vittek, amelyekre különböző színű és nagyságú agyaggolyók voltak felfűzve. Egy szekér mögött rabszolgák kis kocsit húztak, amelynek legfeljebb két láb átmérőjű kerekei lehettek. A kocsi egyik kerekébe befelé mutató szöveget ütöttek, amely minden fordulatnál csengő hangot adva nekiütődött a kis kocsi pereméről lelógó vasrúdnak. A szekéren férfiak ültek és egyikük minden csengő hangnál egy vonalkát húzott a kezében lévő viasztáblára, egy másik pedig a lépésmérők kiáltására (amely egy bizonyos zsinórhossz elérése után következett be) tett egy jelet. Majd ezeket az eredményeket papiruszra vitték és összesítették. A gyakorlatlan lépésszámlálók sokáig láncokat hordtak a bokájukon, elől késpengéssel, és így szokták meg, hogy meghatározott, egyenlő hosszúságú lépéseket tegyenek.

Szabó Viktor
wwq@freemail.hu